

at komme i et Landstingsudvalg. Jeg tror dog, der maatte kunne opnaas Enighed om, at det vilde have været hensigtsmæssigt ved denne vigtige Lov, om i det mindste Folketingets udvalgsberettigede Partier ogsaa havde Indseende med, hvordan det gik med et saadant Lovforslag i Landstinget. Det synes der ikke at have kunnet opnaas Enighed om.....

Det er maaske en Situation, man maa affinde sig med, men jeg maa sige, at under disse Omstændigheder vilde vi føle os mest kaldet til at forlange en grundig Udvalgsbehandling af Lovforslaget her i Folketinget, med Forelæggelse af alt det Materiale, der har været forelagt Landstingsudvalget, og Gennemgang af hver enkelt af de Personer, der foreslaas givet Indfødsret. Udelukkende af Hensyn til den rent praktiske Situation, vi befinder os i, og til den Omstændighed, at Tinget gerne vil afslutte sit Arbejde i Dag, undlader vi at stille Krav om en saadan Udvalgsbehandling. Men vi forbeholder os vor Stilling, hvis dette gentager sig, hvis man fortsat vil forsøge at gennemføre Indfødsretsforslag, uden at der levnes vort Parti den ringeste Mulighed for at vide, om det er nationalt uværdige Personer, Landstinget indstiller til dansk Indfødsret.“

P. Mortensen (S.) anbefalede Lovforslaget til Vedtagelse. De Bemærkninger, der var gjort fra kommunistisk Side, kunde muligvis tages op til Overvejelse og Drøftelse ved Behandlingen af næste Aars Indfødsretsforslag.

Ogsaa *Hauch* (V.) var villig til ved 'en senere Lejlighed at optage en principiel Drøftelse af de Forhold, som var fremdraget fra kommunistisk Side.

Hans Thyge Jacobsen (K. F.) erklærede sig „enig med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen i, at den Praksis, der har udviklet sig paa dette Lovgivningsomraade, trænger til en Overvejelse og en Revision. Jeg har ikke noget imod, at Forslaget til Indfødsrets Meddelelse først forelægges i Landstinget, og at det der behandles grundigt og eventuelt ændres, det har jeg ikke Spor imod — der maa naturligvis være en vis Arbejdsdeling mellem de to Ting. Men jeg har noget imod, jeg har meget imod, at de Ansøgere, som indgiver deres Begæring, ikke kan faa deres Ansøgninger frem til Behandling her i Rigsdagen, medmindre det høje Indenrigsministerium, medmindre den højtærede Indenrigsminister bifalder det.“ Samtlige Ansøgere burde efter hans Opfattelse forelægges Rigsdagen.

Indenrigsministeren erkendte, at der kun var kort Tid til Sagens Behandling, men man havde paa Lovforslaget kun optaget Ansøgere, som „absolut oplagt stod til at faa Indfødsret“. Over for den konservative Ordfører gjorde han gældende, at naar Andragenderne indkom — for øvrigt efter en særdeles grundig Behandling ude i Landet, dels hos de kommunale Myn-